

Kedves Balázs,

A szavak és jelentésük szintjén mind a ketten tudjuk, hogy a digitalizáció az emberek és szervezeteik közötti új fajta viszonyokat hoz létre, új társadalmak keletkeznek. Ilyenek, olyanok vagy amolyanok, mindenütt más, attól függően, hogy a régi társadalomban kialakult egységek; kormányok, más hatalmi csoportok, nagyvállalatok stb. mihez kezdenek a digitalizáció folyamatában. Újj féle állami és „állami” szervezetekkel.

De mit is jelent ez számunkra? Vagy csak ismételjük a szavakat, mint a papagály? Mit jelent ez vki számára, akit a *hasznos* közigazgatás érdekel, aki szeretne másnak – feltehetően nem tíz ügyfélnek, hanem országának, nemzetének hasznos lenni. Egy egyetemi pozícióban akkor lehet vki hasznos, ha elitként, hangadóként, kormányzati elemzőként, tanácsadóként, döntéselőkészítőként működik.

Mit tehet a brutális és vad digitalizálódás alatt egy vezető és egy ilyen ember?

Például vitatkozhatnak arról, hogy mennyire demokratikusnak kell lenniük miközben maguk a szívük mélyén érzik, hogy – hagyományos szerepeiket ellátva – bizony a digitális világban feleslegessé válnak, mert kiszorulnak a hatalomból és ezért is elhiszik, amit amúgy is „mindenki” tud, hogy „az” állam felesleges rossz, le kell építeni, ahogy „az állam” rossz tulajdonos is volt „mindenki” számára úgy 89 táján. Ezt pótcselekvésnek szokták magyarul mondani.

Vagy az állam vezetői és a tanácsadói elit visszatekinthetnek a múltba és Nagyfogútól, az első neandervölgyi állam hordavezéréstől kezdve egzakt mérőszámok segítségével mindaddig elemzik, ameddig a magyar állam meg nem bukik, hogy hol melyik állam mit csinált és ebből próbálják meg kitalálni, mit is kellene csinálniuk a Google-val, az NSA-val és a sokkal veszélyesebb no-name temporary struktúrákkal. Az-e ma a legfontosabb feladat, hogy mérőszámokat konstruáljunk a demokratizmus fokára és az állam hatékonyságára nézve és azokon vitatkozzunk? Kinek lesz ettől jobb és kinek rosszabb? A magyar nemzetnek aligha lesz attól jobb, ha elitje vegytiszta „tudománnyal” foglalkozik, na jó, mégis leírom, tudományoskodik, ahelyett, hogy vezetné őt.

Az állami vezetőknek és a nemzet őket segítő elitje tagjainak bizony körül kellene nézniük és látni, hogy ők éppen most és éppen itt valaminek a vezetői, amit úgy lehet hívni, hogy magyar nemzet. Nem általában, valahol és univerzálisan, mindenkori recept kell. És kellene olyan okosnak lenniük, hogy tudják, hogy az, amit támogatniuk kell, az a magyar állam nem egykor, hanem ma létezik, éppen most, amikor a világot legalábbis nagyrégiók szintjén uralni képes hatalmi csoportok létrehozzák azt a pénzügyi, gazdasági, technológiai és hatalmi, intézményi infrastruktúrát amelytől ők, bizony nem a mi javunkra, uralmuk megszilárdítását, tartósítását sőt hosszabb távon véglegesítését és kiterjesztését remélik.

És ez az ország bizony nem egyedül létezik, hanem e vele ellenséges hatalmi csoportok, évszázados ellenségei, vetélytársai és mindenkori érdekei szerinti szövetségesei között. És akkor nem általában kezd el gondolkodni akadémikus módon „a” jó, a „hatékony” állam fogalmán, hanem azon, hogy átlátva az okokat és következményeket, itt és most a digitalizáció jelenlegi állása, intézményei, infrastruktúrája mellett milyen konkrét intézményeket kell létrehozni és fenntartani, meg gyorsan megszüntetnie a magyar nemzet érdekében, hogy a jövőben is fennmaradjon és boldoguljon (ne meg-...). A valódi szereplők (nem „a piac”) érdekeinek, terveinek cselekvésük okainak és következményeinek a fáradtságos feltárása a dolga az elitnek, nem a világtudomány, innen amúgy

sem sikerülhető megváltása. És előbb bizony gyorsan meg kell szüntetnie a külföldi érdekeket szolgáló intézményeket és perifériára szorítani embereiket. No, ez az államfejlesztés könnyebb része, de ebben is lehet segítséget nyújtani.

És nem az a kérdés, az egyáltalán nem kérdés, hogy kisebb vagy nagyobb legyen az új állam, - egyébként nyilván nagyobb lesz, ha sikerül fennmaradnunk - hanem az, hogy mivel foglalkozó intézmények szolgálják a digitális világban a magyar nemzet fennmaradását és boldogulását. És ha ehhez tízszer ekkora költségvetés kell, akkor nosza, a nyugati és keleti elvtársaknak meg elnevezzük el ezeket az új intézményeket valahogy, hogy ne fájjon nekik annyira és majd nyalogatjuk sebeiket, vagy próbálunk alkudozni. Volt már magyar hadsereg úgy is, hogy nem annak hívták és a világ minden országában a katonai célú kiadások egy részét, ugye, szépen szét szokták osztogatni más tételek között.

És nem kell feltétlenül nagydobolni az újabb és újabb államreformokat, hogy ellenségeink is fel tudjanak rá készülni és megfúrni vagy más ellenlépéseket tenni. Vagy, ha mégis, legyen ez csupán félrevezetés, porhintés. Ez a közszolgálat, a köz szolgálata, és nem a múlt vagy nekünk külföldről gumicsontként dobott ideológiák feletti lamentálás szép aranyos babérokért. Meg persze a nemzethű és lényeglátásra képes utódok és a nép nevelése.

És az állami adatvagyonot sem ki kell árusítani külföldre, hanem olyan magyar Big Data szervezeteket, intézményeket kell létrehozni (tized-, vagy kétszáz százalékos állami befolyással, amit persze nem a cégbíróság adataiból kell megállapítani), amelyek a külföldön kialakult és még tovább növekvő szervezetek, adat-, és hatalmi központok világában is életképesek tudnak maradni, amint a Radiolariák sőt az emlősök is túléltek a Tyrexeket. Ugye, én geológus is voltam ☺. A sikeres országok mind sajátos, nekik előnyös intézményrendszer (Sir Francis Drake muhahaha) alapján futottak fel, amihez sajnos erős hatalom is kell.

Ki kell találni, hogy milyen új intézményeknek - amelyeket nem kell feltétlenül államinak nevezni a lexikonok és a múlt terminológiai szerint - kell beépülniük új termékeikkel és szolgáltatásaikkal a magyarországi információhálózatba és a világ folyamataiba. Ez a feladat, nem a tudományoskodás, ez a férfimunka, az egyetemi háttér erre kell biztosítsa az időt az olyan munkabíró fiataloknak, mint Balázs. Ahogyan például Berkeleyben velem egyidőben két tömbbel odébb ott növekedett szép nagyra Condoleezza.

Persze anélkül, hogy az embernek lennének jó és részletes elképzelései arról a környezetről, amelyben a nemzet él, arról, hogy a nagy játékosok milyen digitális játékokat játszanak, valósítanak meg és terveznek nemigen lehet kitalálni semmit sem, a nagyon okos ember is légüres térben mozog.

Persze a „tudományos” kutatás szabad, de vajon ezt kinek-kinek úgy kell-e értenie, hogy a NKE-n pláne felelős beosztást betöltve foglalkozhat akárkivel? Aki hasznos akar lenni, nem teheti ezt, és én tudom, hogy Balázs valóban komolyan gondolja, amit mond.

De ha a NKE beáll a globális információs társadalomról ismeretek nélkül tudományos gittet rágók sorába, kár volt létrehozni. Egyébként én oktatási dékánhelyettesként nem engednék egy olyan pasit előadni, aki az adott témában semmit, azaz semmit nem tett le az asztalra, ráadásul politológus, azaz az információs társadalomnak magának az ügyeiben, különösen közigazgatási ügyeiben egyáltalán

nem kompetens. Milyen egyetem az ilyen? Akkor ne legyen tantárgy, ha nincs előadó. Higyjék a közigazgatás jövődj tagjai 2017-ben azt, hogy a magyar (információs) társadalom egyik fontos kérdése a populisták vezetők emailezése Kelet Európában? Mire fogja ez az ember tanítani a hallgatóságot? Hogy fognak intézkedni felelősen azok, akiknek ilyen ismereteik lesznek az információs társadalomról. Botrány.

Ezt a tartalomjegyzék elolvasása alapján írtam. Most még elolvasom.

Üdv.

I.